

MARIA GUZTIZ SANTEARI

BERE SORRERA GARBICO EGUNEAN.

ENE ADISKIDE ON RAMON ARTOLA
EUSKERAZKO IPUIN ASMATZALLE BIKAIÑARI.

¿Largau al-dozu zeure bidia
Izar-erria?

¿Mutu biurtu zeure orrua
Zuk ichasua?

Urakan ezaiñ zantarrak,

¿Nun dozuez egotzarrak?

¿Nun chistuzko deadarrak?

Nik belarrian ¿zér dantzut bada
Soñua ezpada?

Baña soñu bat, berarizkua,
Ain eztizkua,

Zeñek naukan zoratua,
Nok dirudian,
Ene erechian,

Zerutik jatsitakua,
Ez beiñik bein lurrekua,
Ain gichi gizonaekua.

A.... Dabid, Dabid da parebako
Soñu alako

On jotzallea.

Bere lirea

Da entzuten dodana nik,
Emen ez dago dudarik,
Ez dodalako besterik
Gaur daño entzun oberik.

¡O kantolari gorenengua!

Zu Jaungoikua

Alabdua

Zara ainbeste salmugaz,
Itz ederrezko kantugaz,
¡O zenbat arpa soñugaz
Ni gaur poztuten naz zugaz!

Egun onetan gauza guztiak

Alegeratu,

Aren salmoak gaur, gaur mendiak,
Gaur barriztatu,

Jaso bai, jaso, zankoak
Eginaz gora saltoak,

Arrituak
 Ta zurtuak
 Geldituak
 Jarri zaiteze zeruak
 Entzunik beeko-kontuak.

 Begira zelan gaur poztu daben
 Sortu danaren
 Sorrera garbiak lurra,
 Eta dan oso ziurra
 Izango dala
 Jaunaren Ama
 Ta dan Alaba
 Ta esposa-gei laztana,
 Bere Tenplutzat ain diña
 Berak dalako egiña.

 Erdue beera, beera bai beera,
 Gure aldera
 Onuntz lurrera,
 Erdue bai aingeruak,
 Ichita goyan zeruak,
 Joagaz goiko soñuak
 Makurtutera buruak
 Apal jarririk eguak.

 Anak dakarren ume sortua
 Loi bagakua,
 Mirarizkua,
 Da chit autua,
 Chit esleidua,
 Eba baño askoz obea,
 Erru guztitik librea,
 Danoen Erregiña,
 Goi eta beeko Andrea.

 Zaindu zuek au bear dozue
 Alabaizue,

Zergaitik bere sorrera
 Dan uts uts utsik ederra,
 Zergaitik bere sorrera,
 Edo bere asiera,
 Dan uts uts utsik ederra,
 Azpiraturik okerra,
 Cherren zital ta mukerra,
 Maite dabena ezkerra,
 Engañetan ez alperra.

 Baña alperrik suge gaiztua,
 Amorratua,
 Eingo-k orrua,
 Ire burua,
 Zana arrua,
 Daukak lertua,
 Joan dok ire aldia,
 Sortu dok seiñ bat andia,
 Goiseko izar argia.

 ¿Nun al-eikea
 Suge dongea?
 Justiziako Eguzkiaren,
 Ama danaren,
 Argitasuna illundu,
 Edertasuna ezaindu,
 Edurtasuna orbandu,
 Eta pekatuz zikindu,
 Eginik gugaz bardindu?

 Ori, ori dok, ori guretzat,
 Mundukoentzat,
 Egun-sentia,
 Ire illunpeen etsai andia,
 Ire sareen triskalaria,
 Ire ekachen garailaria,
 Jaungoikozko illargia,
 Eguzkia duiñ argia,

Eta bere bekokia,
 Ain garbia,
 Tristeen poztugarria.

Larritu ari,
 Sierpetzarra,
 Or lotsaz jarri,
 Dragoi zantarra,
 Alper ulu,
 Bardin oyu,
 Zeinda chistu,
 Naiz estutu,
 Ta biurtu,
 Ta amorratu,

Edo okertu,
 Kiribildu,
 Ta kizkurtu,
 Eta sutu,
 Alperrik eingo az nekatu,
 Mariak au gaur apurtu,
 I beeratu,
 Au goratu,
 Egingo juat aurrera,
 Kantaurik bere sorrera,
 Dala bakarrik ederra,
 Eta bere etorrera,
 Zorionduna lurrera..

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

Eibarren, 1887-ko Abenduaren 8-an.

